

Tele volt az állomás is. Az alezredes hozzám jött s még egy-két utasítást adott. Sok ismerős tódult ki a perronra: melegen búcsúztak el tőlem. És hirtelen megpillantottam Terit is, az anyjával. Vértes bajtárs éppen akkor csókolt kezét mindkettőjüknek. Teri nagy csokrot tartott a kezében, csupa égő virágból. A kertjükből szedhette össze.

Mindenki búcsúzkodott. Abban a pillanatban Teri is észrevett és magához intett. Az alezredes meglátta ezt a jeladást, ő tehát ugyanakkor Vértes hadnagyot intette magához.

Odasiettem Mayer Terihez. Édesanyja a régi szívességgel adott kezét, hiszen most nem illett haragudni. De azért megdorgált:

— Magára nehezteltem. Megérdemelte.

— Tudom, nagyságos asszony. Ha rossz lettem volna, bocsásson meg, — és lehajoltam a keze fölé.

Aztán kezét csókoltam Terinek is:

— Isten áldja meg, kedves.

— Vigyázzon magára, — s átadta az égő virágcsokrot. — Magának szántam.

Az édesanyja nagyot nézett. S ma sem tudom, mi ütött belém, de abban a pillanatban, amikor még egyszer kezét csókoltam neki, azt mondtam félhangon, de úgy, hogy az anyjának is meg kellett hallania:

— Ugye, a feleségem lesz?

Mayer Teri könnyesen bólintott rá. Tisztelegtem s a kocsit felé indultam. A mozdony sípolt. Az alezredes mégegyszer kezét fogott velünk s jószerecsét kívánt. Aztán felugráltunk a lépcsőkre s mialatt a vonat megdőccent és mindenki éljenzett, mi hosszan és némán tisztelegtünk vissza.

Komáromi János.

(Folytatása következik.)

ÖRÖK ÉLET

Azért szeretem a telet,

Mert követi a kikelet.

Életben is csak egy maraszt:

Hogy úgy szeretem a tavaszt.

Kedvemből jut is, marad is —

Szeretem én a nyarat is.

Túl takaráson — szüreten,

Az őszt, az őszt is szeretem.

Megvárom az első havat

S az új tavaszt a hó alatt.

Örök élet az életem,

Mert a halált is szeretem.

Erdélyi József.